

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Mai (Florar)

nr. 5 (53) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Credința naște credință

Citiți în pagina 1

Să răspândim și noi lumina!

Citiți în pagina 5

Bucuria Învierii

Citiți în pagina 6

Sfintele Paști - Din cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiağ
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Credința naște credință

Încep aceste câteva rânduri cu bucuria lăuntrică de a fi alături cu voi și în acest an să prăznuim și să ne bucurăm împreună de Învierea Domnului Iisus Hristos, după o perioadă în care am încercat fiecare după puterea lui să facem curățenie în viața și în sufletele noastre, după o perioadă în care osteneala, privegherea și înfrânarea au fost pe ordinea de zi a fiecărui creștin ortodox.

Acum că postul a trecut, mulți dintre noi vor uita că scopul acestuia nu a fost doar de natură alimentară, ci s-a axat pe găsirea drumului cel corect și bun de urmat, pe meditație și îmbogățirea spirituală. Filosoful Arthur Schopenhauer spunea că: „Doar bogăția spirituală ne ferește de dezastru. Să nu ne irosim trei sferturi din viață cu bârfe și invidii” (A. Schopenhauer - „Arta de a fi fericit”, Editura Cartex, București).

Viața este o călătorie, o cărare pe care pășim cu toții, dar, din păcate, cei mai mulți dintre noi au pierdut calea credinței, îndepărtându-se de la adevăr și astfel rătăcesc pe drumuri lăturalnice.

Atunci când ne rătăcim, cea mai bună soluție pentru a ne așeza din nou pe drumul cel corect este să apelăm la bruma de credință de care dispunem și să întrebăm duhovnicul, să luăm aminte la învățăturile sfinților părinți și, bineînțeles, să aplecăm urechea și la durerea aproapelui nostru. Să nu uităm că sfinții părinți spuneau: „Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească”.

În continua luptă dintre înfrânare, smerenie sau milostenie și distracții, petreceri, câștigarea supremației etc. oare ce sau cine va câștiga în noi? Personal, sunt convins că Domnul Hristos nu ne lasă abandonați, ci doar acordează vioara sufletului nostru pentru armonia veșnică.

Atașamentul față de cele lumești este „combustibilul” pentru atracția către ispitele lumii moderne. Ne alipim de ele și suferim când le pierdem. Oricum le vom pierde pe toate. Ca să moștenim cele cerești este necesar să ne depărtăm de cele lumești. Problema este că acest adevăr tulbură și smintește pe mulți creștini

puși pe agoniseală.

Meditația la faptul că ceea ce avem nu este al nostru, iar noi nu suntem decât administratori temporari ai bunurilor pe care Domnul Hristos ni le-a dat, după cum spunea părintele Iulian, înseamnă pentru inima unui creștin ceea ce face îngrășământul și solul bun pentru sămânța unei plante. Sămânța cuvântului divin împletită cu credință prinde rădăcini și produce fructe dătătoare de viață. Scopul este să înțelegem mai clar mesajul mântuitor.

Îmi place să cred că încă mai gândim, căci de cele mai multe ori ne rușinăm să întrebăm. Întrebarea ne conduce către adevărurile credinței de cele mai multe ori, pentru că denotă dorința de îndreptare, stare de smerenie și sete de cunoaștere.

Nu-i întâmplător că prin dialog ne ajutăm unul pe celălalt; sau mai bine zis, dăm prilejul să fim ajutați. Dar pentru a fi dialogul constructiv, trebuie să lăsăm deoparte mentalitățile preconcepute și să avem credința că poate fi folositor ceea ce vom auzi.

Părintele duhovnic mi-a spus cândva că în orice nelămurire referitoare la calea de urmat să apelez la el cu convingerea că doar împreună putem înlătura „ceața de pe ochiul minții” și să nu uit că întotdeauna credința va naște credință. Da, pentru că dacă vei crede cu adevărat că duhovnicul te poate ajuta în problemele cu care te confrunți, atunci vei putea pași pe piatra care se cheamă Hristos.

Problema din zilele noastre este că suntem prea mândri să ascultăm de sfaturile celor care ne vor binele, mulți dintre noi preferând să plătească o ședință la psiholog sau să caute soluția pe site-urile de socializare, decât să caute către oameni luminați de harul Duhului Sfânt. Omul mândru nu întreabă, pentru că este convins că ceea ce știe și face este bine. Poate că este bine pentru el, căci nu se pune în raport cu ceilalți din jurul lui. Dacă nu putem discerne cum este atitudinea noastră față de aproapele, cel puțin poate ar trebui să începem prin a ne întreba dacă este bineplăcut Domnului ceea ce facem.

Majoritatea vom spune că avem credință, dar, o viață de credință fără dragoste este ca lumina artificială, iar credința care se naște din dragoste este ca lumina și căldura de la soare, când totul crește și înflorește. Căldura de la soare este agentul fertil.

Este nevoie de multă umilință și smerire de sine pentru a ascunde măreția minții, în așa fel încât nicio persoană nevinovată să nu fie afectată de ea.

Oare câți dintre noi, astăzi, l-ar fi întrebat pe Domnul Hristos: „Ce să fac că să moștenesc viața veșnică?”? Iertați-mă că îndrăznesc să pun pe cei mai mulți

dintre noi în categoria bogaților, dar chiar suntem! Nemulțumirea permanentă, distracțiile și plăcerile vieții sunt ceea ce ne împiedică să vedem toate bogățiile (darurile) primite, și-i păcat...

Acum îmi vine în minte o povestioară pe care am transcris-o mai demult și pe care vreau să o împărtășesc cu voi în rândurile care urmează.

„Un om foarte bogat, dar dezamăgit în viață, ajungând la o epuizare sufletească ce-l împiedica să se bucure de cele avute, se hotărâse într-o zi să bată la ușa unui duhovnic. Bătrânul călugăr îi deschide ușa și acesta căzu la picioarele lui, parcă lipsit de puteri și începu să-și povestească toată viața: dorința să aibă cât mai mult, tristețea că nu are cât își dorește, povara celor avute și singurătatea în care trăiește...

Bătrânul îl ascultă și, când termină, îl ridică, îndemnându-l să se așeze puțin în fața ferestrei cu vederea spre un drum, și-l întrebă:

- Ce vezi prin acest geam?
- Oameni, răspuse surprins.

După aceea, îl pune în fața unei oglinzi și-l întrebă iarăși:

- Acum ce vezi?
- Acum văd...doar pe mine!!!

Iar bătrânul continuă cu glas blând și iubitor:

- La fereastră avem un geam simplu, de aceea ai văzut alți oameni; iar bogatul începu a se bucura. Pe când, oglinda care te arată numai pe tine, este din același geam, dar în spate are o foiță de argint. Acest argint este bogăția pe care ai folosit-o în mod egoist și limitat numai pentru tine, te-a făcut nefericit, că n-ai putut să vezi pe ceilalți oameni de lângă tine. Nevăzându-i, nu i-ai ajutat, nu i-ai bucurat, nu i-ai prețuit...”

Din păcate, suntem atât de împătimiți cu bucuriile acestea lumești, încât am uitat de bucuria Raiului, a vieții celei veșnice. Dar dacă, de pildă, bucuria nașterii unui copil este atât de mare, oare cât de mare este bucuria intrării în Rai?

Într-adevăr, urcușul este anevoios, dar și răsplata pe măsură! Din păcate, nu numai că ne-am îndepărtat de la calea cea adevărată, ci ne-am oprit la „popasuri” materiale ce ne încătușează dorința de a ne continua drumul. Rămânem nemișcați, dacă nu ne întoarcem; ne odihnim fără să mai gândim și trăim fără să întrebăm... Pentru a menține beneficiile postului în viața de zi cu zi (nu doar în cele patru posturi din an) este nevoie de trezvie, de rugăciune constantă, de călcarea propriei

voințe și, nu în ultimul rând, de o permanentă legătură cu părintele duhovnic. Știu că nu este ușor a respecta toate acestea și, de multe ori, vom trece prin ispite, necazuri și chiar vom suferi atunci când vom fi loviți în orgoliul propriu. Dar, dacă pentru a împlini scopul postului este necesar să suferim, atunci să îi dăm slavă lui Dumnezeu, să îi mulțumim pentru ceea ce ne-a dăruit și răsplata nu vă întârzia să apară.

Cred că existența suferinței (în general vorbind) în lume, în special în rândul tinerilor, este principala piatră de poticnire, pentru ateii este principalul argument, iar pentru noi cei credincioși, este principala provocare.

„În suferință, neîncetat strigați, deci, în inimă, numele Domnului Iisus, ca să înghită inima pe Domnul și Domnul inima și să devină cele două una” (Dumitru Stăniloae – „Viața și învățătura Sfântului Grigorie Palama”, Editura Scripta, București, 1993).

În concluzie, doar învățând adevărul de la Dumnezeu obținem certitudinea și ne consolidăm credința, pentru că doar cei care iubesc pe Domnul Hristos vor avea corecta înțelegere, pe care numai Dumnezeu o are și să nu uităm că, credința va naște credință și se va înmulți ca un talant bine chivernisit.

Hristos a înviat!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

**Nimic nu este pierdut
cât timp credința
e în picioare, cât
sufletul nu abdică și
capul se ridică din nou.**

Arsenie Papacioc

Să răspândim și noi lumină!

Hristos este Lumină! Dar, cred că toți am întâlnit în viața noastră și oameni care aduc lumină pretutindeni. Sunt acei oameni cu chipul inocent și blând, care ne încântă cu sufletul lor frumos, indiferent dacă îi cunoaștem de-o viață sau dacă de-abia ne-au ieșit în cale. Trimiși parcă de Dumnezeu în viața noastră, aceștia ne umplu mereu inimile de bucurie, prin simpla lor prezență. Le place compania altor oameni, sunt deschiși, prietenoși, comunicativi, buni ascultători și sunt curioși să ne cunoască. Ne salută mereu, ne oferă câte o vorbă bună, o alinare sau o îmbrățișare. Acești oameni își îndreaptă mereu atenția către lumea înconjurătoare, iubesc natura și frumusețile acesteia, sunt sensibili și gingași. Caută pacea în jurul lor, sunt generoși și săritori. Dacă au ocazia, râd zgomotos, cântă tare, țopăie, sar și dansează, de nu poți să-i oprești!

Ne place să le cerem sfatul pentru că-i știm înțelepți și drepți. Vrem să ne țină companie atunci când ne simțim triști și descurajați, pentru că ei ne ajută să mergem mai departe cu mângâierea și optimismul lor. Ne dorim să fim ca ei pentru a împărtăși și altora această stare frumoasă, dar nu știm cum să facem. Cred că primul secret este de a învăța să simțim bucuria adevărată. Însuși Mântuitorul a zis „Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri!” (Matei 5, 12).

Deci, putem să fim și noi un felinar în viețile celorlalți! Avem cu toții potențialul de a trăi această bucurie adevărată, precum o simt copiii neîmpovărați care râd din tot sufletul și se joacă, fiind mereu dornici de aventură, de experiențe noi, crezând în lumea basmelor, în care binele mereu învinge. Trebuie doar să încercăm să privim prin ochii și sufletul acestor oameni care strălucesc și vom vedea imediat cât de frumoasă este viața în toate ascunzișurile sale!

Tot Mântuitorul a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8, 12). Așadar, haideți să-L primim pe Hristos în trupul și în sufletul nostru ca să putem vedea lumina, apoi să căutăm lumina, ca să răspândim în jur lumină, pentru a deveni, și noi, Lumină!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

Bucuria Învierii

Dragi cititori, Hristos a Înviat! Iată că Dumnezeu ne-a învrednicit și anul acesta, chiar dacă este unul mai special, având în vedere vremurile tulburi pe care le traversăm, să ne bucurăm de Sfânta și Dumnezeiasca Înviere a Fiului Său, cel răstignit și înviat a treia zi pentru noi și pentru a noastră mântuire și că putem, în sfârșit, să ne bucurăm de această mare minune și de faptul că prin însăși Învierea Sa moartea s-a biruit, întunericul a fost învins, iar viața a triumfat.

Pentru mine personal, această sărbătoare ocupă un loc special în inimă datorită faptului că, odată cu aceasta, întreaga natură capătă o și mai mare transformare, de parcă toată creația lui Dumnezeu reînvie odată cu Mântuitorul, dar și pentru că invariabil îmi revin în memorie multe amintiri din copilărie legate de această mare sărbătoare a creștinătății: cum părinții mei pregăteau bucatele tradiționale (cozonacul, pasca și ouăle roșii), cum toată casa era curată și primenită, cum mergeam cu toată familia la biserică să luăm Sfânta Lumină a Învierii, pentru ca mai apoi, participând la slujbă, să plecăm acasă cu bucatele sfințite, cum eu cu fratele meu ne trezeam dimineața și ne spălam pe față cu un ou roșu pus într-un ibric cu apă, alături de un bănuț, pentru a fi sănătoși tot anul, conform unei vechi tradiții din popor, apoi cum stăteam toată familia la masă cântând, bucurându-ne sufletele și slăvind pe Dumnezeu și pe Fiul Său!

În încheiere, aș vrea să urez tuturor enoriașilor din parohia noastră dragă să avem sărbători luminate binecuvântate, Lumina lui Hristos să ne încălzească sufletele, să ne facă mai buni și mai iertători, iar speranța mântuirii să ne călăuzească pașii tot timpul anului!

HRISTOS A ÎNVIAT!!!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile”, Tătărași

Strofe pentru suflet

Vino, Doamne, Iisuse!

Vino, Doamne, Iisuse,
Coboară printre noi,
Că suntem săraci
Și plini de nevoi.

Vino, Doamne, Iisuse,
Să vezi ce-ai creat,
Iar noi cu bună știință
Pe toate le-am stricat.

Întinde-ne mâna,
Precum cananeencei,
Tu ești milostiv,
Acum și în toți vecii.

O, Doamne, cât aș vrea
Să fac eu voia Ta,
Dar sunt păcătos,
Doamne, fii milos!

Pentru mine ai îndurat
Răni usturătoare,
Bice și scuipări o groază,
Doamne, fii nouă pavăză!

Să putem și noi, în fine,
Să ne mântuim prin Tine
Și în rai cu toți să fim,
Alături de serafimi.

Iar la a Ta judecată
Să fim toți în partea dreaptă,
Să ne veselim mereu,
Să nu ne biruie cel rău!

Autor: Gabriel Luca

Slavă Ție, Viu Izvor

Slavă Ție, Viu Izvor,
Veșnică Putere,
Dumnezeu-Mântuitor,
Viață și-nviere.

Slavă Ție, care-nvii
zări și lumi și sfere,
Viu Izvor de veșnic vii
duhuri și mistere.
Slavă Ție, Viu Izvor
Veșnic și Mântuitor,
Învierea tuturor,
slavă, slavă, slavă Ție.

Slavă Ție, Prieten Sfânt,
Veșnică Iubire,
care schimbi orice mormânt
într-o nouă fire.
Slavă Ție, ce prefaci
plânsu-n fericire,
slavă Ție, care-mbraci
moartea-n nemurire.

Slavă Ție, Blând Păstor,
Veșnică-ndurare,
Sfântul dragostei odor,
Viul Vieții Soare,
slavă fără de apus
și fără-ncetare,
Ție-n veci, Iubit Iisus
- slavă și-adorare.

Autor: Traian Dorz

Un ou roșu

La Ierusalim am întâlnit o Maică evlavioasă care se îngrijește de mulți ani de Sfântul Mormânt, făcând curățenie și în Biserica Învierii și la Golgota. Stă nopți întregi curățând ceara de pe pardoseală, apoi spălând-o. Cine a fost la Ierusalim știe câtă pardoseală există acolo, pe care calcă zilnic mii de oameni.

Dar cea mai multă muncă este în Săptămâna Patimilor și după Paști. Se adună foarte multă ceară pe jos care trebuie curățată. Seara, după ce se închideau porțile și toată lumea pleca la odihnă, Maica rămânea înăuntru și toată noaptea făcea curățenie.

Odată, chiar de Sfintele Paști, când toată lumea era bucuroasă, Maica, fiind foarte obosită, stătea mai deoparte așezată pe o treaptă. Era epuizată total din cauza oboselii și se gândea că a venit Sfânta Înviere și ea nu are nimic acasă, nici cozonac, nici pască și nici măcar un ou roșu.

Și a zis în sine sa, vorbind cu Dumnezeu: „Doamne, toată lumea se bucură, iar eu nu am acasă niciun ou roșu. Am stat toate zilele acestea în Biserică și nu am avut timp să-mi vopsesc. Doamne, nici măcar un ou roșu nu am.”

Și, în timp ce gândea ea toate acestea, și-a ridicat ușor privirea și vede un preot că își făcea loc prin mulțime venind spre ea. S-a oprit în fața ei și zâmbind i-a întins un ou roșu zicând: „Acesta e pentru tine”. Maica a rămas fără cuvinte l-a luat în mână ca pe ceva de mare preț și l-a strâns la piept. Nu și-a putut abține lacrimile care au început să-i curgă.

Preotul s-a întors și a plecat. Atunci Maica și-a ridicat ochii spre cer și a șoptit printre lacrimi: „Îți mulțumesc, Doamne, Îți mulțumesc!”

Din momentul acela i-a dispărut toată oboseala și a primit atâta bucurie că îi venea să îmbrățișeze pe toată lumea. Și îmi spunea că acela a fost cel mai frumos Paști.

Sursa: *Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 105-107*

Timp pentru rugăciune (O problemă de...iubire)

Se spune că într-o zi, îngerii de la botez, păzitori ai oamenilor, s-au prezentat înaintea lui Dumnezeu și s-au plâns că nu știu ce să mai facă, fiindcă oamenii s-au făcut deosebit de nepăsători și răi; au timp pentru toate relele, numai pentru rugăciune nu. Domnul Dumnezeu i-a întrebat:

- Voi ce părere aveți, ce ar trebui să fac pentru ei?

Îngerii au spus:

- Doamne, mărește-le ziua cu o oră și noi le vom spune că este darul Tău numai pentru ca ei să se roage.

Bine, a zis Domnul. Și ziua s-a făcut de 25 de ore. Dar oamenii tot nu s-au rugat. Atunci îngerii s-au prezentat din nou în fața Stăpânului, supărați pentru nepăsarea oamenilor:

- Doamne, oamenii tot nu se roagă.

Domnul i-a întrebat iarăși:

- Ce credeți că ar trebui să le mai fac?

- Doamne, fă-le ziua numai de 20 de ore! Își vor da seama cât de scurtă este viața și cât de repede vine judecata Ta și așa se vor ruga.

Domnul a aprobat cererea și viața a devenit mai scurtă. Dar nici acum oamenii nu își făceau timp să se roage. Îngerii au mers din nou în fața Creatorului și s-au plâns că oamenii sunt tot răi.

- Ce-i de făcut? i-a întrebat Domnul.

Îngerii n-au mai avut nimic de adăugat și Dumnezeu le-a spus:

- Rugăciunea nu este o problemă de timp, ci de iubire. Cine mă iubește găsește timp suficient în cele 24 de ore ca să se roage.

Și a lăsat timpul cum era mai înainte. Rugăciunea este cea mai grea faptă bună. Cred că v-ați dat seama. Creștinii practicanți fac multe fapte bune: ajută pe aproapele, citesc cărți sfinte, se ostenesc în vreun fel sau altul, dar când e vorba de rugăciune... De ce oare? Pentru că rugăciunea înseamnă să stai de vorbă cu Dumnezeu, iar vrăjmașului nu-i convine. Pentru aceasta sunt piedici de tot felul, și înainte de rugăciune, și în timpul rugăciunii.

„Rugați-vă neîncetat!” (Epistola întâia către Tesaloniceni a Sfântului Apostol Pavel, 5, 17)

Sursa: <https://popasduhovnicesc.ro/>

Calea către Dumnezeu (mărturie)

Voi povesti cum am ajuns la credință. Cred că am fost botezată în copilărie, pentru că în mintea mea a rămas amintirea unei cruciulițe la piept. De la 6 ani, am fost crescută la o casă de copii și educată acolo în duhul pionieresc, al comsomolului și comunismului. Bineînțeles, am crescut ca o ateistă îndârjită, fără să cred în Dumnezeu. Am crezut în comunism și aceasta a fost credința mea, țelul vieții. Dar a venit perestroika, ce a schimbat sistemul economic și totul s-a prăbușit. Nimănui nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Aceia care ar fi trebui să păzească bogăția poporului au fost primii care au luat-o. Idealurile, scopurile și sensul vieții s-au dus.

Într-o zi, pe când mă aflam la lucru, am spus: Dacă aș da de un om inteligent și mi-ar dovedi că există Dumnezeu, eu, necredincioasă fiind, aș deveni credincioasă. Această cugetare nu era una foarte serioasă și am uitat-o curând. Dar, după o lună, la serviciu a venit o ingineră, care s-a angajat la departamentul de conturi. Ea era omul inteligent pe care mi-l trimisese Dumnezeu. Nu făcea propagandă, ci doar spunea uneori: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”

Mi se părea ciudat să văd o persoană învățată, cu studii superioare, care să creadă în Dumnezeu. Primul meu argument în discuțiile cu ea a fost că, dacă Dumnezeu există, de ce mor copiii? La care ea a replicat cu calm că la Dumnezeu nu există

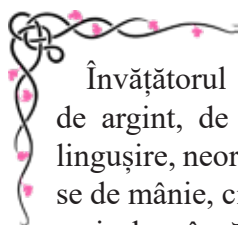
morți, la El toți sunt vii. Într-o zi, a adus cartea Arhiepiscopului Ioan Șahovski, unde am citit numele marilor savanți despre care auzisem din copilărie și care crezuseră cu toții în Dumnezeu! Iar atunci mi s-a făcut rușine. Mi s-a părut că sunt o capră mică, care stau pe un teren uriaș, mă bat în piept și zic: „Nu există Dumnezeu!”. Toate credințele și convingerile mele s-au întors la 180 de grade.

Astfel am crezut că Dumnezeu există. Aceasta se întâmpla în 1999. Vreme de șase ani n-am mers însă la biserică. Am crezut că Dumnezeu există, însă El era departe, în cer, nu-I păsa de mine că eram singură pe pământ, preocupată de treburile mele. Mai mult, ce puteam să fac am făcut – să aprind o lumânare și să plec imediat din biserică. Rugăciunile erau de neînțeles și plictisitoare. Picioarele obosite, răbdarea nu era îndeajuns, totul părea lipsit de sens. Nu aveam nevoie de nimic. Am început apoi să vorbesc cu preotul, să citesc cărți religioase, silindu-mă mereu spre aceasta.

Din anul 2005, am început să merg regulat la biserică, iar din 2006 am început chiar să lucrez la biserica Nașterii Maicii Domnului, sub ascultarea întâistătătorului ei – părintele Evghenie.

Mărturie: Valentina Bocearova, 62 de ani, Ust-kamengorsk, Kazahstan

Sursa: „Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu, minunea în viața mea”, Editura de suflet, București, pp. 55-57

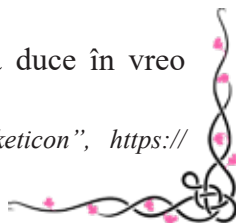

Învățătorul este dator să fie străin de iubirea de stăpânire, de iubirea de argint, de slavă deșartă, departe de mândrie, nebatjocorindu-se de lingușire, neorbindu-se de daruri, de pânțec nebiruindu-se, nestăpânindu-se de mânie, ci îndelung răbdător, blând cu toată puterea, smerit cugetător mai ales, îngăduitor și suferitor, purtător de grijă și iubitor de suflete. (Amma Theodora)

Siliți-vă să intrați prin ușa cea strâmtă, că precum pomii, de nu vor lua ierni și ploi, nu pot face roadă, așa și nouă veacul această iarnă ne este. Și Împărăției cerurilor nu vom putea să ne facem părtași, fără numai prin multe necazuri și ispite! (Amma Theodora)

De-mi va fi cineva foarte iubit și voi cunoaște că mă duce în vreo greșală, îl înlătur de la mine. (Avva Aghaton)

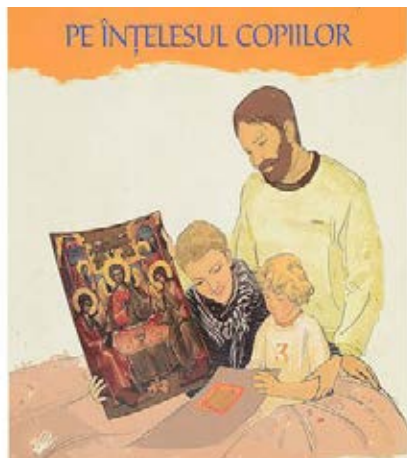
Sursa: Cuvinte culese din „Patericul egiptean” și din „Asketicon”, <https://popasduhovnicesc.ro/>

Credința pentru copiii de toate vârstele

Al patrulea Mag

Trei magi, urmărind steaua minunată, au ajuns la peștera din Bethleem, la timp cât să dea în dar noului născut - Care va aduce bucurie întregii lumi, Împăratului a toată făptura, Sfântului lui Dumnezeu, Mântuitorului - aur, smirnă și tămâie. Prin aceste daruri au salutat nașterea lui Iisus din Fecioară, aducând cu ei de departe, tocmai de la capătul pământului, considerația și dragostea tuturor neamurilor pentru Fiul lui Dumnezeu, Cel care va deveni Izbăvitorul. Se spune însă că a existat și un al patrulea mag, în afară de Baltazar, Gaspar și Melchior. Iar acesta a plecat mai târziu și neputându-se orienta după steaua minunată a rățăcit calea, astfel că a ajuns prin alte locuri, cu mult departe de ținta sa. Abia după treizeci de ani ajunse și el la Ierusalim, unde ar fi auzit că propovăduiește Mântuitorul.

Pe drum, acest al patrulea mag a cheltuit cele trei pietre prețioase pe care le pregătise pentru Iisus. Una dintre perle a dăruit-o unui bătrân zdrențuros și flămând care trăia în apropierea unui han, cu a doua perlă a răscumpărat o fecioară care urma să fie batjocorită de niște soldați, iar cu cea de-a treia i-a plătit pe oamenii lui Irod, ca să nu-i ia viața unui copilăș de doi ani al unei evreice, în vremea când tiranul a dat ordin ca toți pruncii să fie omorâți.

Obosit, murdar și zdrențuros, așa a ajuns în fața Mântuitorului, Care tocmai fusese pus pe Cruce pentru a fi răstignit. El a privit cu durere la Cel pentru care bătuse atâta drum în atâta amar de ani, nevenindu-i să creadă ca Acesta este condamnat la moarte.

Îndrăzni să se apropie de Cruce și spuse cu rușine:

„Să mă ierți, Doamne, că am venit cu așa mare întârziere, iar nu atunci când te-ai născut în peștera Bethleemului. Și să mă ierți că am venit fără să am și darurile la mine!”

„Adevăr grăiesc, spuse Mântuitorul, că omul trebuie să-și ceară iertare pentru faptele rele, dar tu numai fapte bune ai făcut! Și să mai știi că cele trei perle pe

care mi le-ai adus, mai mult valorează decât darurile pe care mi le-au adus cei trei magi”.

Auzind aceasta, se miră că Mântuitorul știa de cele trei perle pe care el „le cheltuse” pe drum și obosit fiind de atâta peregrinare și zbucium, puse capul pe o piatră și adormi acolo întru Domnul, chiar sub Crucea lui Iisus, dându-și sufletul.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Cranț, cranț

O altă minune am auzit-o recent de la o grecoaică care povestea că pruncul unei cunoștințe de-a ei era grav bolnav și doctorii i-au spus că are nevoie de operație, dar copilașului, fiind mic, îi era frică. Și auzind de Sfântul Nectarie că face minuni, a început și el, la îndemnul mamei, să se roagă Sfântului și zicea: „Sfinte Nectarie, te rog, ajută-mi și nu-i lăsa să-mi facă cranț, cranț că mi-e frică” (aici copilul se referea la foarfecă).

A adormit așa, rugându-se și în timpul somnului l-a văzut pe Sfântul Nectarie îmbrăcat în halat alb, venind spre el și apoi i-a zis: „Nu-ți fie frică, am venit eu să-ți fac cranț, cranț” și l-a văzut pe Sfânt că l-a tăiat, l-a operat și apoi, mângându-l pe cap, a dispărut.

Trezindu-se a doua zi, copilul i-a spus mamei că a fost la el Sfântul Nectarie și i-a făcut cranț, cranț. Atunci mama, înțelegând că s-a petrecut o minune cu copilul ei, s-a dus la doctor care, făcându-i analizele, i-au spus că este perfect sănătos.

Atunci mama împreună cu copilul au mulțumit cu lacrimi Sfântului Nectarie.

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghelistos, 2018, pp. 35-36

Sfintele Paști - Din cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur

De este cineva binecredincios și iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de acest praznic bun și luminat;

De este cineva slugă înțeleaptă, să intre bucurându-se întru bucuria Domnului său;

De s-a ostenit cineva postind, să-și ia acum dinarul;

De a lucrat cineva din ceasul dintâi, să-și ia astăzi dreapta plată;

De a venit cineva după ceasul al treilea, mulțumind să prăznuiască;

De a ajuns cineva după ceasul al șaselea, nimic să nu se îndoiască, că de nimic nu se va păgubi;

De a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie, nimic îndoindu-se;

De a ajuns cineva numai în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă că a zăbovit, că milostiv fiind Stăpânul, primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi; odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas, ca și pe cel ce a lucrat din ceasul întâi;

Pe cel de pe urmă îl miluiește și pe cel dintâi îl mângâie; și aceluia plătește și acestuia dăruiește și faptele primește și cu voința se împacă și lucrul cinstește și socoteala o laudă.

Pentru aceasta, intrați toți întru bucuria Domnului nostru și cei dintâi și cei de al doilea luați plata. Bogații și săracii împreună dănuțiți. Cei ce v-ați înfrânat și cei leneși cinstiți ziua. Cei ce ați postit și cei ce n-ați postit, veseliți-vă astăzi. Masa este plină, ospătați-vă toți; vițelul este mare, nimeni să nu iasă flămând, toți vă îndulciți de ospățul credinței; toți luați bogăția bunătății. Nimenea să nu plângă pentru sărăcie, că s-a arătat Împărăția cea de obște. Nimenea să se tânguiască pentru păcate, că iertarea din groapă a răsărit. Nimenea să nu se teamă de moarte, că ne-a slobozit pe noi moartea Mântuitorului.

Stinsu-o-a pe dânsa Cel ce a fost ținut de aceea.

Prădat-a iadul Cel ce s-a pogorât la iad. Amărâtu-l-a pe dânsul, gustând Trupul Lui. Și aceasta mai înainte apucând Isaia, a strigat: iadul, zice, s-a amărât, întâmpinându-Te pe Tine jos. Amărâtu-s-a că s-a stricat. Amărâtu-s-a că s-a

batjocorit. Amărâtu-s-a că s-a omorât; amărâtu-s-a că s-a surpat; amărâtu-s-a că s-a legat. Luat-a trupul și de Dumnezeu s-a lovit; luat-a pământ și s-a întâmpinat cu cerul; luat-a ceea ce a văzut și a căzut întru ce n-a văzut.

Unde-ți este, moarte, boldul? Unde-ți este, iadule, biruința? Sculatu-S-a Hristos și au căzut dracii; înviat-a Hristos și se bucură îngerii; înviat-a Hristos și viață viețuiește; înviat-a Hristos și niciun mort nu este în groapă, că Hristos sculându-Se din morți începătură celor adormiți, Aceluia este Slava și cinstea în vecii vecilor. Amin!

Isprăvile Învierii

Ai văzut isprăvile Învierii? Ai văzut iubirea de oameni a Stăpânului? Ai văzut măreția purtării Lui de grijă? Să nu fim așadar nerecunoscători față de un astfel de binefăcător, nici să nu ne lenevim sub cuvânt că a trecut postul, ci acum, mai mult chiar decât înainte, să avem mare grijă de suflet, ca nu cumva, îngrășându-ne trupul, să rămână sufletul mai neputincios sau nu cumva, îngrijindu-ne de rob, să neglijăm stăpânul! Căci care este folosul dacă, sub pretextul sărbătorii, mănânci peste trebuință și depășești în toate măsura?

Acest lucru și trupul îl pângărește și puterea sufletului o micșorează. Să păzim deci măsura și trebuința, împlinind cu sufletul și cu trupul cele cuvenite, ca nu cumva să vărsăm deodată toate cele adunate prin post. Vă opresc eu oare de la a vă desfăta de hrană și de odihnă? Nicidecum.

Vă îndemn însă ca, împlinindu-vă cele de trebuință, să nu depășiți măsura în desfătări, încât sănătatea sufletelor voastre să nu cunoască vătămare.

În adevăr, unul care depășește hotarele trebuinței, nici de plăcere nu se bucură, căci pățește boli și alte necazuri. Eu însă nu mă îndoiesc că veți da urmare acestor îndemnuri, pentru că știu ascultarea voastră...

Sursa: www.cuvantul-ortodox.ro

Extras din revista „Lumea credinței”, anul II, nr. 4 (9)

Calendar creștin ortodox - Mai 2021

1 S Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora

2 D (†) **Învierea Domnului**

Duminica Sf. Învieri (Sf. Paști); Toate ale praznicului: Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17

3 L (†) A doua zi de Paști; †) Sf. Cuv. Irodion de la Lainici

4 M (†) A treia zi de Paști; †) Sf. Ier. Atanasie al III-lea, patriarhul Constantinopolului (Slujba sa din 2 mai se săvârșește a treia zi de Paști); Sf. Mc. Pelaghia; Cuv. Valerian

5 M Sf. M. Mc. Irina; Sf. Mc. Neofit, Gaie și Gaian

6 J Sf. și Dreptul Iov, mult răbdătorul; Sf. Mc Varvar

7 V †) Izvorul Tămăduirii; Arătarea semului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat

8 S † Sf. Ap. și Ev. Ioan Teologul

9 D **Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari; Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor**

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma); Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

10 L Sf. Ap. Simon Zilotul; Cuv. Isihie Mărt. și Lavrentie

11 M Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metode, apostolii slavilor

12 M †) Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului

13 J Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul

14 V Sf. Mc. Isidor; Sf. Sfințit Mc. Terapont

15 S Cuv. Pahomie cel Mare; †) Sf. Ier. Iacob Putneanul, mitropolitul Moldovei

16 D **Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei**

Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor); Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1- 8; glas 2, voscr. 4

17 L Sf. Ap. Andronic și soția sa Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan

18 M Sf. Mc. Petru, Dionisie și Paulin

19 M Sf. Sfințit Mc. Patrachie, episcopul Prusiei

20 J Sf. Mc. Talaleu; Sf. Cuv. Talasie; Sf. Lidia din Filipi

21 V †) Sf. Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa, Elena

22 S Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic

23 D **Cuv. Mihail Mărturisitorul, episcopul Sinadei; Sf. Mironosiță Maria lui Cleopa**

Duminica a IV-a după Paști (Vindecarea Slăbănogului de la Vitezda); Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 5

24 L Cuv. Simeon, cel de la Muntele Minunat

25 M †) A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul;

26 M Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena (*Înjumătățirea Cincizecimii*)

27 J Sf. Mc. Iuliu Veteranul; Sf. Sfințiți Mc. Eladie și Terapont, episcopul Sardei; Sf. Mărt. Ioan Rusul

28 V Sfinții Ierarhi Eutihie, episcopul Miletinei și Nichita, episcopul Calcedonului

29 S Sf. Mc. Teodosia fecioara; Sf. Sfințit Mc. Olivian

30 D **Cuv. Isaachie Mărt. și Varlaam**

Duminica a V-a după Paști (a Samarinenicii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7

31 L Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebiu și Haralambie

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Credința naște credință	1
Să răspândim și noi lumină!	5
Bucuria Învierii!	6
Strofe pentru suflet	7
Un ou roșu	8
Timp pentru rugăciune (O problemă de...iubire)	9
Calea către Dumnezeu (mărturii)	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfintele Paști - Din cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur.....	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424